

Osudilo me za „mobing“. Presuda novosadskog suda kaže, a „patriotski“ mediji po Srbiji i Crnoj Gori naveliko telale i poduplavaju da sam opaki počinitelj kažnjivog djela „mobinga“. I bilo je odista toga „mobinga“ u mom slučaju. I ima ga i sad. A videćemo koliko će ga još biti. Ne vjerujem da će tako lako prestati, jer ne zavisi od mene. Nijesam ga ja činio, nego ga nada mnogom čine! Čini ga država Srbija. Zlostavlja me svojom jurisprudencijom, javnim tužilaštvima i tzv. „medijima“. Zlostavlja me i onim službama i strukturama čije se djelovanje ne može direktno videti u javnosti, još manje dokazati. Zlostavljaju me i nekakve ad hoc izmišljene nevladine organizacije. Sveukupno, teški mi teror priređuju sve sami borci za slobode i ljudska prava. Zašto to čine? „Mediji“ u Srbiji, a i neki u Crnoj Gori koji su s njima dobro sinhronizovani, u imbecilnom obliku dali su potpuno tačno obavještenje zašto sam osuđen. Oblik obavještenja je imbecilan dijelom zato što „mediji“ ne umiju drugačije, dijelom zato što oni koji im diriguju misle da će tako zadobiti neki politički čar. Telal „medija“ na sve strane objavio ovako: profesor Perović, „pisac crnogorskoga jezika“, osuđen je za „mobing“. Imbecilna je „tvrđnja“ da sam „pisac crnogorskoga jezika“. No „masama“ treba pojednostaviti: Eto kakvog su opakog tipa našli Crnogorci da im „piše jezik“?! Istina je da sam predsjednik komisije koja je standardizovala crnogorski jezik. Suština je da se „blamiranjem“ čovjeka koji je imao određenu ulogu u normiranju „blamira“ crnogorski jezik kao takav. Pa onda, valjda, da se tako „blamiran“ povuče „iz opticaja“?! Pa kad se „povuče iz opticaja“, eto nama sveopšte sreće! I Crna Gora će opet postati nečija tuđa „vekovna teritorija“!

U svemu ovome ima jedna sitnica što „devojačku sreću kvari“. Kad su mi „pakovali“ slučaj, presudu i abere o presudi nesvjesno su u njih spakovali stvar koja može stvoriti pakao na državnim univerzitetima u Srbiji. „Kriminalizovali“ su ono što čini temelj evropskog univerziteta od početka do danas! Presudili su pravu svakoga profesora univerziteta da ima neotuđivo pravo na svoje stručno i naučno mišljenje. Presudili su obavezi svakoga profesora univerziteta da po svojoj profesionalnoj i ličnoj savjesti donosi ocjene i sudove o radu saradnika, asistenata i mlađih kolega. „Kriminalizovali“ su ono što je svetinja univerziteta: profesor univerziteta može imati provjeru svojih stručnih, naučnih i kadroloških sudova samo pred sudom vlastite savjesti te pred sudovima naučnih i stručnih tijela univerziteta koje sačinjavaju isključivo kompetentni profesori univerziteta. Presuda meni otvara put pravosuđu da „uđe“ na univerzitet. Kad ono „uđe“ od univerziteta strva ostati neće! Poslije moje presude, svaki student koji padne na ispitu moći će da tuži profesora za mobing. I svako ko ne zadovoljava osnovne kriterije da bude asistent ili nije valjano radio asistentni posao ili je ocijenjen kao nesposoban da napiše disertaciju moći će da davija profesora.

Eto, to je cijena užasne frustracije koju doživljava nevjerovatno veliki broj ljudi u Srbiji što se Crna Gora počela vrlo seriozno duhovno utemeljivati u normi vlastitoga crnogorskoga jezika. U Šekspirovom Mletačkom trgovcu glavni opaki lik zove se Šajlok. Zbog mržnje prema Antoniju udesio je da ovome ugovorom, ako ne ispuni neku obavezu, bude otkinuta funta mesa s grudi. Zli karakter i lakomština doveli su ga dotle da ne samo što nije uspio otkinuti tu funtu mesa,

nego je još i ostao bez svoga imetka.

Uostalom, nagledali smo se u potonjih četvrt vijeka kako su beogradski šajloci prolazili žudeći da drugima čine goleme štete.

Milenko A. PEROVIĆ